

»VI KOMMER! OM SÅ DET REGNER MED STEN!«

Pastoralteologiske erfaringer og refleksioner i mødet med asylansøgere og konvertitter fra Iran og Afghanistan

Sognepræst, cand.theol. Carsten Ørum Jørgensen

Baggrund

Nogle gange oplever man, at den virkelighed, som man betragter på afstand, pludselig kommer helt tæt på. For fire år siden eksploderede flygtningestrømmen op igennem Europa. I Danmark havde man i 2014 ikke modtaget så mange asylansøgere siden 1995 på grund af krigen i Bosnien. Og der kom endnu flere i 2015. Vi så de stærke billeder fra Middelhavsøerne, hvor flygtningene blev reddet i land. Ikke siden Anden Verdenskrig har flere mennesker været på flugt.

De kom gående på de danske motorveje med deres ejendele i plasticposer og med deres børn på skuldrene. Mennesker med hver deres særlige flygtningehistorie, som havde drevet dem på flugt til et land og en kultur, som var markant anderledes, end det de kendte.

Jeg så det hele i Nyhederne kl. 22.00 på komfortabel afstand uden at have forestillet mig, at en dag ville nogle af dem sidde i vores menighed her i Holstebro. Men fra den 27. december 2015 og til januar 2019 har vi døbt 66 asylansøgere i Nørrelandskirken, og derudover har vi ta-

get imod ca. 150-200 asylansøgere, som allerede var døbt. Nogle har været en del af vores menighed i flere år, andre i kortere tid, efterhånden som de har fået ophold eller afslag eller er blevet flyttet til andre asylcentre i landet. Og dette er jo blot et af stederne i Danmark, hvor vi har oplevet dette i de seneste år.

Vi er blevet en del af den iranske vækelse, som spreder sig ud over verden. Ifølge Operation World vokser kristendommen hurtigere i Iran end i noget andet land i verden. Intet tyder på, at denne vækst er aftagende. I Jeremias Bog 49,38 siger Gud: »Jeg sætter min trone i Elam«, som er en del af det persiske rige. Det ord bliver opfyldt i disse år. Gud sætter sin trone i Iran, og mennesker i tusindvis modtager Jesus som deres frelser.

I denne perspektivartikel vil jeg beskrive, hvad det har givet mig af pastoralteologiske erfaringer og refleksioner i mødet med asylansøgere og konvertitter fra Iran og Afghanistan. Alle navne i artiklen er fiktive.

Vidnesbyrdet

Vi befinder os i et konfirmandlokale i Nørrelandskirken. Vi sidder fire mand omkring bordet. En ung iransk mand ved navn Javed, en tolk, en frivillig leder og en præst. Alle nye asylansøgere, der kommer til kirken, og som endnu ikke er døbt, bliver inviteret til en samtale, for at vi kan lære hinanden at kende.

Vi lytter til Javed, der begynder at fortælle sin historie. Han fik en ven på sin uddannelse, som var kristen. Han inviterede ham med i en husmenighed. Den første gang han var med, fik han en bibel, men forstod ikke et ord af den. Men for hver gang han var med i husmenigheden, var det som om, at ordene i bibelen blev lettere at forstå. Det er ikke ufarligt at samles i husmenigheder i Iran. Der er en særlig afdeling tilknyttet politiet, som arbejder med religiøse og moralske anliggender, og som forsøger at infiltrere og arrestere kristne. Det skete også i den husmenighed, som Javed var blevet en del af. De blev opdaget af en spion, men det lykkedes for Javed at flygte, og nu sidder han så i et konfirmandlokale i Vestjylland.

Han har forladt alt. Først og fremmest sin familie, sin uddannelse og sit netværk. Han må flygte, for han er klar over, at det er farligt at blive i Iran. Men for Javed er situationen ikke håbløs. For han er inden flugten allerede begyndt på en rejse i bibelens ord. Han vil gerne forstå endnu mere af, hvad bibelen handler om. Og måske vil han en dag gerne være kristen og blive døbt.

Javeds historie er et godt eksempel på de asylansøgere, som er blevet opmærksomme på kristendommen i hjemlandet.

I hans tilfælde er det en ven, som inviterede ham med. I andre tilfælde er det en mor, en søster, en bror, en kusine, en nabo som har vidnet og ført vedkommende til tro eller vakt interessen for kristendommen. Det går igen, at man er blevet gjort opmærksom på troen af nære relationer.

Denne gruppe af asylansøgere, som er blevet kristne i hjemlandet, udgør ikke en majoritet, men alligevel en stor del. For flere af dem, vi har mødt, har først hørt om eller forholdt sig til kristendommen under flugten, eller efter at de er kommet til Danmark, fordi personer som Javed har vidnet for dem.

Det var sådan, at Ali kom til tro. Han er den næste, som kommer ind i konfirmandlokalet og sætter sig sammen med os ved bordet. Han inviteres også til at fortælle sin historie. Han er kurder. Han fortæller om sit liv i Iran og hvorfor han måtte flygte. Det har ikke noget med kristendom at gøre. Vi spørger så til, hvorfor han er kommet til kirken. Han fortæller os, at på hans værelse på asylcentret i Holstebro boede de flere iranere. De blev gode venner. Han lagde mærke til, at nogle af dem gik ud i flere timer hver søndag og onsdag. Når de kom tilbage, så var de altid i godt humør. Men når han spurgte til, hvad de havde lavet, så svarede de aldrig direkte. En dag fulgte han efter dem på afstand og fandt ud af, at de tog hen i en kirke. Han konfronterede dem med det og spurgte, om han måtte komme med. Og nu sad han så her med os og ville gerne vide mere om kristendommen, som han ikke rigtig kendte noget til. Han modtog undervisning og blev døbt. Da hans forældre og søster senere kom til landet, vidnede han

for dem, og de gik til dåbsoplæring, og de blev også døbt i Nørrelandskirken.

Det øjeblik, at Javed og Ali trådte ind i kirken, blev vi en del af deres historie, og de blev en del af vores historie. Det gælder for dem, men også for alle de andre asylansøgere og flygtninge, som i disse år strømmer til kirkerne.

Efter en del indledende samtaler i konfirmandlokalet med asylansøgere står det klart for mig, at de er mennesker, som virkelig har kæmpet for det, som de har kært, og for det har måttet betale en høj pris. Det er sårbart, skrøbeligt og udsat. Men de vidner også om, at evangeliet netop er et imødekommende og favnende budskab til det sårbare, skrøbelige og udsatte menneske.

Trosbekendelsen

Vi mødes hver uge til undervisning i konfirmandlokalet. Ofte sidder der en 30-40 stykker. Nogle sidder i en hestesko af borde, og andre sidder spredt rundt i lokalet på klapstole. Vi indleder altid med at synge en lovsang på farsi og reflektere over søndagens tekst, og efter en bøn rejser alle sig op, og vi siger trosbekendelsen på farsi. Der er flest mænd og de dybe mandestemmer gør indtryk. Her er noget, der er vigtigt. Vi tror på Gud Fader, den almægtige ... Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne søn ... Vi tror på Helligånden, den hellige almindelige kirke ... De siger trosbekendelsen på deres modersmål farsi. Højt og tydeligt og i frihed.

For sammen bekender vi troen – på farsi og dansk. De senest ankomne frem siger forsigtigt ordene, men falder ind i rytmen med dem, som efterhånden har

sagt den mange gange. Og langsomt fra uge til uge bliver ordene en del af deres egen bekendelse. Vi mærker alle, at her er der noget dybere på spil.

Vi har arvet trosbekendelsen fra de første kristne. Langsomt voksede bekendelsen ind i vores kirke generation efter generation. Når den siges i kor, så slår vores hjerter sammen, og vi bekender os til troen på vores himmelske Far, hans enbårne Søn og på Helligånden. Når nye kristne træder ind i bekendelsens rum, så får den også et konkret udtryk. Nu træder vi sammen ind i relationen til den treenige Gud og ind i relationen til andre kristne. Ordene og sætningerne er nye for asylansøgerne de første par gange, men bliver hurtigt kendte og en del af deres liv.

Det er livet for dem – bekendelsen bliver deres anker. De har mistet et sted at høre til, men når vi bekender troen, så er det tydeligt, at her står vi sammen – her hører vi til sammen, når vi bekender.

På et tidspunkt i undervisningen kommer vi omkring Matthæus 16, 13-16, hvor Jesus spørger sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«

Hvem siger folk, at jeg er? Asylansøgerne vender hurtigt det rundt og ændrer Jesu spørgsmål til deres baggrund: »Hvem siger muslimerne, at jeg er?« De ville svare en profet. Sådan havde de fleste tilstedeværende i konfirmandlokalet den onsdag eftermiddag, hvor snakken falder på dette, også ment for et par år siden.

Men nu svarer de med Simon Peter: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Dette blev stort for os. Vi kunne alle tage Peters ord i munden og bekende med ham.

Tror vi så på dem?

Troværdig? Tror vi på dem? Bliver de ikke blot kristne for at få asyl? Det spørgsmål fylder meget. Når jurister fra udlændingestyrelsen og flygtningenævnet afgør asylsagerne, så er det ud fra en troværdighedsvurdering. Journalister stiller spørgsmålet. Andre kristne spørger til det. Det er et dilemma. For selvfølgelig kan man aldrig udelukke, at nogle kan tænke strategisk omkring, hvad der skal til for at opnå asyl. Men hvem er vi i kirken til at kunne og skulle vurdere det? Det er en kompliceret opgave at afgøre troværdigheden af, hvad der rører sig i et andet menneskes hjerte. Jeg har mødt mange asylansøgere, hvor jeg ikke var usikker på, at de var bekendende kristne. Jeg har også mødt få, hvor jeg må indrømme, at jeg var usikker på deres motiver, men ofte er min usikkerhed blevet gjort til skamme. Og så er der enkelte, hvor vi, efter at deres sag var afgjort, ikke hørte mere til dem.

Under én af de store efterårsstorme har vi undervisning. Det hagler og blæser, og da jeg byder velkommen, siger jeg noget om, at det er godt, at de er kommet frem til kirken i det dårlige vejr. Men jeg afbrydes af en asylansøger, som knastørt konstaterer: »Vi kommer! Om så det regner med sten!« For mig er den trofasthed, som jeg har set hos størstedelen, det bedste argument for deres troværdighed, at de bliver ved med at komme i kirken efter

dåben og i særdeleshed efter, at deres sag er afgjort. De kommer, om så det regner med sten!

Da de første asylansøgere kom til os, valgte vi at følge de gode anbefalinger fra Folkekirkens Migrantsamarbejde omkring at have et længerevarende dåbsoplæringsforløb, og dertil have en samtale inden dåben for at lytte os ind til, om asylansøgeren var klar til dåb. Det er et stort skridt at konvertere med mange mulige konsekvenser for konvertitten. Det kan være forfølgelse, eller at man udstødes af sit netværk. Derfor skal der gives tid til en konverteringsproces, hvori der er rum til at reflektere, fordybe og forberede sig. Tiden og tålmodigheden er midlet til at sikre, at den, der ønsker at konvertere, er klar.

Den tidligere kirkeminister Bertel Haarder foreslog i april 2016 asylansøgerne og præsterne at udsætte dåben, indtil asylansøgernes sag var færdigbehandlet. Han mente, at det ville styrke asylansøgernes troværdighed, så ingen kunne drage dem i tvivl.

Jeg var ligeledes på et tidspunkt i forbindelse med en tysk advokat, som havde taget en af vore tidligere asylansøgernes sag op. Han var blevet afvist i Danmark og flygtede derfor til Tyskland. Hun gav mig en skideballe for at have døbt ham, inden hans sag var afgjort, og gav mig skylden for, at han var havnet i en meget svær situation. Det anfægtede mig, men fik mig samtidig til at reflektere over det med troværdigheden.

Ethvert gudsskabt menneske er troen værdig. Det er budskabet i Det Nye Testamente. Når et menneske bliver døbt,

så bliver det borger i Guds rige. Et rige af en anden verden, som med Jesus trådte ind i vores verden. Ingen er uværdig til at modtage Jesus som sin Herre og frelser – alle er tro værdig. Det viste Jesus os så klart og tydeligt i hans møde med mennesker. Så i dåben gælder det også for en asylansøger, at vedkommende bliver borger i Guds rige – det kan jeg ikke nægte et menneske. Men en asylansøger ønsker også at blive borger i Danmark, men det er en helt anden proces, af en helt anden karakter. I dåben bliver den fremmede en søster og en bror – en del af Guds rige – en del af Guds familie. Hvis dåben blot var, at man blev medlem af et kirkesamfund, så var det en anden sag. Men for os kristne er der noget helt andet på spil, som en af vore asylansøgere skrev med Paulus' ord i en facebookopdatering efter sin dåb: »Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig« (Gal 2, 20).

Mødet med menigheden

Det er søndag formiddag – det tidspunkt, hvor menigheden samles omkring ordet, dåben og nadver. Vi er i kirken. Fra de første asylansøgere kom, har vi tolket gudstjenesten til engelsk og farsi. Det er vigtigt, at asylansøgeren ikke oplever sig som en passiv tilskuer til en anden kulturs gudstjeneste, men mærker, at her er de en del af menigheden. Der er mange følelser, der kan være forbundet med gudstjenestefejringens form og indhold for gammeldanskerne. Men vi forsøger at inddrage asylansøgerne i gudstjenesten, ved at de deler salmebøger ud, deler nadverbrød

ud, samt synger en lovsang på farsi under nadveren.

Men ligeså vigtigt er det, at kristne familier inviterer asylansøgerne ind i deres hjem. Det har en enorm betydning for en flygtning at blive inviteret hjem i et dansk hjem. Det siger sig selv. En af vejene til det har været, at folk fra menigheden har inviteret asylansøgere hjem til jul eller har sagt ja til at være dåbsvidne for en asylansøger, og derudaf er opstået en relation. Det er vigtigt at skabe disse gode mødesteder, hvor gammeldanskere og asylansøgere kan mødes og etablere gode relationer. Men erfaringen viser også, at det kræver vilje og ønsket om at åbne sit hjem og vise gæstfrihed for den fremmede. En begyndelse er, at der skabes øjenkontakt, så samtalen kan indledes mellem mennesker. Det er som om, at når vi ser et andet menneske, der er fremmed for os, i øjnene, og tillader os blot at se glimt af det, som de ser, så forstår vi pludselig bedre og bliver mere gæstfrie og kan bedre unde andre det, som vi mener selv at have krav på. Der sker et skifte i relationen, når et »dem« bliver til et »du«.

I efteråret 2017 besøgte Dr. Duane Miller Danmark. Han er en af de førende konversionseksperter, når det gælder konvertitter fra islam til kristendom. Og en af de ting, som han lagde vægt på, var, at der ofte sker det, at troen spirer frem, efter at man først har været en del af et fællesskab. Han taler om »belonging« og »believing«. For en konvertit er konversion mere end doktriner, det er også at træde ind i relationer og høre til et sted.

De nære fællesskaber er i forvejen én af folkekirkens største udfordringer i en

tid, hvor vi præges af en stigende individualisme og er tilbøjelige til at spørge: »What's in it for me?«

Men når en flygtning opsøger vores lokale kirke, så er det ikke blot for, at være med i et se-hinanden-i-nakken-fællesskab, men så er det for at blive mødt – blive set i øjnene. For de har brug for et åndeligt hjem og længes efter åndelige forældre, der vil føre dem videre på troens vej.

»Jeg længes efter at bo i Herrens hus, så længe jeg lever!«

Det er julesøndag 2015. Det er en historisk dag i Nørrelandskirken. tolv asylansøgere skal døbes. Det er første gang, at vi har dåb af asylansøgere. Det er lidt en tilfældighed, at det netop er julesøndag, da vi planlægger det. Men dens tekster kommer til at ramme begivenheden ind på så stærk en måde. For søndagens tekst er flugten til Egypten. Jesus som flygtningebarnet, der flygter med sine forældre til Egypten. Prædikenen handler om, at Jesus kom til vores jord og blev en flygtning, for at vi ved at tage imod ham og tro på ham skal finde hjem hos Gud.

Gudstjenestens første læsning er fra Salme 27. I vers fire og fem skriver David: »Kun ét ønsker jeg fra Herren, kun det længes jeg efter: At bo i Herrens hus, så længe jeg lever. Han gemmer mig i sin hytte på ulykkens dag, han skjuler mig i sit telt og løfter mig op på klippen.«

Et års tid senere gentager en kvinde ved navn Shirin Davids ord, da hun beder os om hjælp, og fortæller: »Jeg græder hver eneste aften. Det eneste sted, jeg kan finde ro, er i kirken. Der er muslimer på

asylcentret, som ikke lader os i fred. De banker på vore døre om natten og chikanerer vores familie.« Kort tid efter blev hun med sin mand og datter flyttet til et andet asylcenter.

Flere af asylansøgerne oplever kirken som et fristed midt i en stresset tid. Som asylansøger er man i et ingenmandsland, og i den situation beskriver flere, at de oplever at finde ro i kirken, og at her er der tryghed. Men ikke bare i kirkens fysiske rammer, men i troen på Gud er der et hjem at finde for enhver flygtning. Det er også en af grundene til, at evangeliet er attraktivt for en flygtning, især når de mærker, at de bliver en del af Guds familie og får relationer til andre kristne. Den norske biskop Per Arne Dahl skriver om dette: »Dypest sett er vi alle flyktinger i verden, gjester som er avhengige av andre menneskers godhet og evne til å inkludere i et fellesskap. Derfor er gjestfrihet verdens håp« (Dahl 2015, 3).

At blive Guds barn

Vi bevæger os igen ind i kirkerummet et par år senere. Det er den 3. september 2017. Det er nu femte gang, at vi har en dåbsgudstjeneste og fem skal døbes denne søndag. En af dem er en ung afghansk mand ved navn Dawar. Han venter spændt på at blive døbt. I samtalen en uges tid inden dåben fortæller han os om, hvad det betyder for ham at blive døbt: »Jeg har aldrig kendt min fødselsdato. Der har aldrig været nogen, som har holdt fødselsdag for mig. Jeg har aldrig fået en gave. Men jeg har valgt, at fremover bliver den 3. september min fødselsdag, for det

er min dåbsdag, den dag hvor jeg blev født på ny.«

Der er et før og et efter dåben. Den er et vendepunkt. Når man igennem et halvt års tid er sammen med et menneske, der forbereder sig på at skifte tro, så mærker man en længsel og en utålmodighed. Det er som den forelskede, der glæder sig til brylluppet. Den der glæder sig til at sige ja, men ligeså meget til at høre et ja. For det afgørende i dåben er jo ikke blot mit ja til Gud, men Guds ja til mig. Det holder og står fast. Det har en stor betydning for os alle og også for en flygtning. Det er tydeligt, at det at være blevet Guds barn giver en ny identitet. Det giver noget helt særligt til et menneske, der har mistet sin identitet. Afghanske Dawar som endelig fik sig en fødselsdag, så sin far blive myrdet af Taleban, da han var 16 år gammel, og flygtede derefter. Han havde mistet livsmødet. Han oplevede i sin gamle religion, at han hele tiden blev efterladt alene. Han voksede op med tæsk, når han stillede spørgsmålstegn ved religionen.

Men kristendommen var for Dawar anderledes. Den efterlod ham ikke i ensomhed. Han fortalte: »Jo mere jeg læser i min bibel, desto mere jeg ved – desto mere sikker er jeg på, at jeg vil være kristen. Jeg holder især meget af Salmernes Bog. Jeg sidder nogle gange ude i skoven ved asylcentret med min gode ven, som ikke læser så godt og læser højt for ham fra Salmernes bog.« Et skønt billede får man på nethinden af to unge afghanske venner, der læser højt fra Salmernes bog i en dansk skov. Dawars ven blev døbt et par måneder efter. De kunne tage Paulus ord til sig fra Efeserbrevet 2,19: »Så er I da

ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«

Et udstødt menneske

I en periode kommer der også en arabisk-talende mand fra et andet mellemøstligt land. Han vokser op i en familie, som er meget rettroende muslimer. Han gjorde oprør. Nægtede at acceptere islam. Hans far udstøder ham derfor af familien. Han bliver mishandlet og flygter til en anden by i Mellemøsten, hvor han kommer i kontakt med en spansk-talende kirke, og han åbner op for Jesus som en mulighed i sit liv. Uheldigvis bliver han spottet dér af én fra hans families landsby, og kort tid efter ringer hans far til ham og siger: »Du er uren, og de vil slå dig ihjel. Du er udstødt, fordi du er blevet kristen. Alle andre drenge på din alder er rejst til Syrien og kæmper for islam, men du har forladt islam, og derfor skal du ikke have lov til at leve«. Hans far fortæller ham også, at hvis man slår en kristen eller jøde ihjel, så kommer man i himlen. Han flygter nordpå, og seks måneder senere kommer han til Nørrelandskirken. Han er offer for den religiøse tankegang, at man socialt udstøder kristne familiemedlemmer for at holde sin egen familie ren. Man vil have udryddet de kristne fra sit land, for at holde sig selv ren. I et andet tilfælde kommer en iransk far til os, som er blevet nødt til at flygte uden sin familie. Hans situation er svær, fordi de ved, at han er blevet kristen. De truer med at tage hans forældremyndighed, fordi han er blevet kristen, og hans kone fortæller ham, at de vil indsætte hans svoger som far til barnet.

Den flygtning, som kommer til kirken, bliver af det samfund, som vedkommende er opvokset i, betragtet som forurening. De er udstødt af alle de sammenhænge, som har været kendte. Det sætter negative spor i et ofte ungt menneskes sind.

De er blevet betragtet som svin – urene. Når asylansøgeren i undervisningen møder Jesus, så taler han ind i deres situation. Til den der oplever sig som uren og uværdig. For det, som Jesus rører ved, bliver rent. Han lod sig igen og igen i mødet med spedalske og andre udsætte for smittefare og urenhed. For en udstødt flygtning gør det en kæmpe forskel at blive taget til nåde igen. Asylansøgerne elsker beretningen om faren, der byder sin søn velkommen hjem i lignelsen om den fortabte søn. Sønnen, der har siddet i al urenheden sammen med svinene, og som går i sig selv og går hjem til sin far og siger: »Far, jeg har syndet imod himlen og imod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn« (Luk 15,21). Ud fra en asylansøgers religiøse baggrund havde faren givet sønnen ret. Nej, du er ikke længere min søn. Men i kristendommen hører de et andet svar fra deres himmelske far: »For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Så gav de sig til at feste« (Luk 15,24).

»Denne Gud talte mit eget sprog!« Iranere og afghanere skal lære arabisk, selvom det ikke er deres modersmål, for at kunne læse i koranen og bede til Allah. For en muslim skal koranen være på arabisk. Den mister sin identitet, når den oversættes. En kvinde ved navn Ayesha

beskrev en dag for os den opdagelse, hun havde gjort, da hun første gang læste i bibelen på farsi med disse ord: »Denne Gud talte mit eget sprog!« Hun gjorde næsten en reformatorisk opdagelse. Vi havde denne samtale i tiden omkring reformationsjubilæet i 2017, og jeg kunne ikke lade være med at drage en sammenligning til det tyske folk, der for knap 500 år siden stod med bibelen på tysk i hånden og kunne læse i Guds ord på deres modersmål. Dog var der jo en væsentlig forskel her i, at Ayesha hidtil havde læst koranen på arabisk og ikke bibelen. Men det har alligevel en stor betydning for mange af dem vi har mødt, at i mødet med den kristne Gud, så kan man bede til ham og læse om ham på sit modersmål. Dette er uden tvivl én af de faktorer, der gør, at det netop er især de farsitalende muslimer, der konverterer i disse år.

Vi fandt Jesus i Holstebro

Det er muligt at finde flere referencer til Iran i Bibelen. Det er fint, når man kan etablere historiske rødder eller holdpunkter for asylansøgerne. For de har mistet deres historie. Derfor er det godt, hvis man kan finde frem til bibelske rødder fra det sted, hvor de kommer fra. Et af de steder er Elam-profetien i Jeremias' Bog 49,38, hvor Gud siger: »Jeg sætter min trone i Elam«. Elam er en del af det persiske rige. Vi kan også læse om, at profeten Daniel var statsminister i det, der i dag er Iran, Ester bad for Iran og personer fra folkegrupper fra det persiske område lyttede til Peters prædiken på pinsedagen i Apostlenes Gerninger 2,9: »parthere, medere og elamitter«.

Og endelig har vi de vise mænd fra Østerland. Nogle traditioner hævder, at de kom fra det persiske rige. Det kom vi en onsdag til at tale om, da vi gennemgik julens begivenheder. De vise mænd, som kunne være på rejse fra Iran. De fulgte stjernen og fandt barnet i Betlehem. Og midt i gennemgangen udbryder Ali: »Det er som med os. Vi kom også fra Østerland, men vi fandt Jesusbarnet i Holstebro!«

Asylansøgerne er rejst langt og har fundet barnet. Han er lyset i mørket for dem og for os alle.

Vi har en vigtig opgave foran os i at integrere og tage imod folk fra hele verden i vore menigheder. Det kan være en stor op-

gave, der kræver meget. Men det kan blive så velsignet for vort land og vore menigheder, hvis vi vover at se, hvad den fremmede, som har mødt Jesus, har set i ham.

Litteratur

Dahl, Per Arne. 2015. »Jul, gjestfrihetens høytid«. *Kirkebladet for Hol* 64 (4): 3

Forfatter

Carsten Ørum Jørgensen
Nørrelandskirken
Frejasvej 39
7500 Holstebro
coj@km.dk